

KÝPROS-FØROYAR

Oddmar út við brotnari nøs

Tíðindablaðið Sosialurin úr Limassol: Hóast hann longu tíðliga í fyrra hálvleiki fekk skaðan, ið noyddi hann at fara út í steðginum, helt Oddmar Færø á at spæla allan fyrra hálvleik.

— Eg fekk ein stoyt á nøsina longu at kalla beinanvegin í einum av teimum fyrstu nærdystunum, og hóast eg fekk ilt, bar ikki so væl til hjá mær at fara út fyri at greiða frá, hvat bagdi, sigur hann. — Tí helt eg fram, til fyrri hálvleikur var av.

Tað var tó ikki so lætt at koma ígjøgnum fyrra hálvleik, tí pínar bara versnaði, og at enda sá hann dupult

eisini. Og so kundi tað vera nóg mikið fyri hesaferð.

Landsliðslæknin Jóan Petur Davidsen kannaði Oddmar beinanvegin í hálvleikinum og eisini aftan á dystin, og sambært teimum kanningunum hevur hann brotið nøsina og noyddist undir skurð, og tað merkur helst ein lítlan — ikki vælkomnan — steðg hjá Oddmari Færø, ið ikki kom so galíð frá sínum avriki.

Og tað als ikki, tá hugsað verður um, at hann at enda sá heilar 22 kypriotiskar mótstøðumenn fyri sær á vøllinum...

hj.

Jóannes kom væl frá dystinum, hóast hann ikki er í serliga góðari venjing. Landsliðsskiparin fylst á innsatsin hjá miðvallarleikarunum.

Jóannes Jakobsen:

Innsatsurin var ræðandi

Tíðindablaðið Sosialurin úr Limassol: Liðformaðurin á landsliðnum, Jóannes Jakobsen, varð undan dystinum í teirri støðu, at hann bert hevði spælt ein landskappingardyst — við 3. deildarliðnum hjá HB.

Kortini var hann ein av teimum, ið kundi fara av vøllinum við góðari samvitsku, eftir at hava spælt ein góðan dyst. Hann tók sær eingi óráð fyri, men valdi alla tíðina tær tryggjans loysnirnar á aftasta útlássiinum, og tað eydnaðist stórt sæð væl.

— Eg var ikki serliga væl nøgdur við dystin, tí vit taptu jú, sigur Jóannes. — Men tað var ikki so nógv tapid í sjálvum sær ella úrslitið, ið virkar ræðandi upp á meg, men heldur innsatsurin hjá liðnum, ið var sera slakkur. Um eg sigi, at einir

fimm ella seks av spælarunum ikki sóu matari út, enn at teir høvdu fingið tað skeiva beinið út av songini, geri eg ikki ov nógv av.

Jóannes er av teirri áskoðan, at tað var miðvøllurin, ið hendan dystin ikki megnaði at halda tølga.

— Har var tað serliga, at nógv vantaði í, og eg eri sannførdur um, at høvdu málverjin og miðverjan ikki ein so góðan dag hesaferð, kundi tað gingið mikið veri, enn tað nú einaferð gjørdi. Vit kunnu bera, at ein ella tveir svikja, men tað eru so nógvir, ið ikki geva fullan innsats, klárar liðið tað ikki. Vónandi hendir tað ikki okkum aftur, at so nógv gongur illa í hond ein einstakan dyst — alt í senn.

hj.

ast »man of the match« hjá okkara. Tann heiðurin kann kanska bert Uni Arge taka frá honum við málinum, ið tíverri kom alt ov seint. Tá hann kom inn, gjørdist tað ein heilt annar dystir fyri okkara menn.

Móti endanum á dystinum — bæði nakað áðrenn og serliga aftan á føroyska málið — royndu okkara menn at fáa spælið at koyra, og tað eydnaðist teimum eisini rímiliga væl í lötum.

Stórt slsari

Men at menn ferð eftir ferð púra einsamallir royndu at spæla aðrar eins einsamallar menn, men uttan at fáa bóltin at raka á viðspælaran bert so nøkunlunda, var mangan ein syrgilig sjón at siggja. Í mongum førum

vóru tað slík slsari, ið settu gongd á álopini hjá kypriotunum, ið munandi meira høvdu uppiborið sigurin hesaferð, enn tá teir royndu eydnuna á Svagaskarði í fjør.

Týðiliga merktu eisini, at saknur hesaferð var í monnum sum Jan Dam og Páll á Reynatúgvu.

Hesaferð komu teir til skorin klæði!

Og okkara komu heim aftur seinna partin í gjár, eftir at hava serverað ein kapitul av føroyskari fótibóltsøgu, ið best kann kallast við hesum báðum orðunum: Spiltar kreftir...

hj.

Páll Guðlaugsson:

Kypriotarnir vóru betri

Landsliðsvenjarin kundi eisini hugsað sær, at spælararnir vóru betur fyri, enn teir vóru, og fíltist hann á, at nógvir teirra vóru í alt ov ringari venjing. Hesum hava dagligu venjarar teirra ábyrgdin av

Tíðindablaðið Sosialurin úr Limassol: Eftir dystin sunnudagin var útda-fundur, har Páll Guðlaugsson svaraði spurningum, ið bæði føroyska og kypriotiska pressan kundu seta honum.

Men sjálfur tók hann beinanvegin orðið og greiddi frá sínum tankum — eitt korter aftan á dystin:

— Eg roknaði ongantíð við at vinna dystin, men eg hevði tó ventað, at míni spælarar fóru at vera betur fyri og meira uppsettir til júst hendan dystin, segði hann.

— Vit eru í ferð við at byggja eitt nýtt lið upp, og tað tekur sína tíð. Eg ivist ikki í, at um vit fáa skjótari spælarar og teknikkina á eitt heldur hægri støði, fer at bera til hjá okkum at fáa góð úrslit og at vinna dystir.

Hóast landsliðsvenjarin gjørdi vart við, at hann hevði ventað sær meira av sínum egna liði, tók hann einki frá kypriotunum:

— Í dag vóru kypriotarnir betri enn vit. Teir vóru skjótari, og tekniskt vóru teir eisini betur fyri, segði hann. — Kropsliga vóru teir eisini betur fyri enn mínir menn.

Ov ringa venjing

Í hesum sambandi visti landsliðsvenjarin á, at hann ikki var heilt nøgdur við tað arbeiði, hann annars hevði hildið, at venjararnir hjá spælarunum kring landið hava fingið frá hondini. Hann visti á, at meðan hann hevði hildið spælararnar verið í góðari venjing, visti júst tað øvuga seg nú.

— Eg noyddist nokk heldur sjálfur at siggja til, at skil verður á venjingini hjá teimum, so teir ikki eru so illa fyri, segði hann.

Páll Guðlaugsson helt eisini, at máli hjá kypriotum vóru óneyðug:

— Tá Kýpros fekk seinna málið, tóktist tað tó, sum

um føroysku spælararnir longu vóru á veg í umklæðingarrúmið til hálvleikssteðgin við høvdu undir arminum, og triðja málið kom eftir misskiljing, samstundis sum spælararnir ikki høvdu nóg góða orku, so teir kundu renna aftur og taka sín part av slitinum, segði hann. — Men kortini eri eg á ein hátt nøgdur við dystin. Vit finga tveir spælarar inn, ið gjørdi ein góðan innsats, og eg vóni, at einsamallamálið hjá okkum á ein ella annan hátt fer at geva minum monnum sjálvsálit aftur.

hj.

Páll Guðlaugsson: — Tað tekur sína tíða í byggja eitt nýtt lið upp

í kassan, so vit hava fingið okkara fyrsta HM-mál.

Rennitúrurin eftir lokið málverk var so sannførandi, at ein skuldi trúð, at hetta var eitt føroyskt sigursmál ella okkurt soverðið, visti ein ikki betur.

Kundi verið mikið verri

Samanumtikið má sigast at úrslitið 3-1 til Kýpros var í finasta lagi. Ikki endiliga tí kypriotarnir vóru so mikið betur enn okkara menn, men meira tí okkara vóru so mikið vánaligari.

Fleiri spælarar vóru sum sagt í ov ringari venjing og tóktust hava hug til okkurt heilt annað, enn við slitarbeiði at halda fast um tað eina stigið ella at fáa bæði. Onkur teirra hevði nevan verið afturbíðin, var hetta onkra aðrastaðni, har landsliðsvenjarin hevur í rúgvuvís av spælarum at velja og vraka ímillum.

Hinvegin, so var tað miðverjan, ið syrgdi fyri at forða fyri stórtapinum. Saman við málverjanum Jens Martini Knudsen, ið tók »alt«, vóru Jóannes Jakobsen, Kurt Mørkøre og Alvi Justinussen berandi grundstøðlarnir, ið kundu halda teirri heilt stóru ólukkuni afturi.

Torkil var avgjørt at kenna aftur, hóast ein lóta er liðin, síðani hann síðst var at siggja í einum »týðandi« landsdysti.

Somuleiðis spældi Allan Mørkøre ein so mikið góðan dyst, at hann er sera heitur kandidatur til at ger-

Uni Arge (her í HB-búna) skorandi fyrsta føroyska HM-málið nakrantíð